

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1180/2022
08.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића и Весне Субић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Губеринић, адвокат из ..., против туженог КБЦ „Др Драгиша Мишовић – Дедиње“, са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3177/21 од 01.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3177/21 од 01.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3177/21 од 01.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3302/19 од 17.03.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи, на име мање исплаћене зараде за период од октобра 2016. године закључно са јануаром 2019. године, исплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају, као и да на наведене износе у корист тужиље уплати ПИО доприносе код надлежног РФ ПИО. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име мање исплаћене зараде за период од августа 2015. године закључно са септембром 2016. године исплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају, као и да на наведене износе у корист тужиље уплати ПИО доприносе надлежном РФ ПИО. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3177/21 од 01.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог, потврђена првостепена пресуда у ставу један и три изреке и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија предвиђена наведеном одредбом може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Зато су наводи ревидента о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка ирелевантни за оцену дозвољености посебне ревизије туженог.

У овом спору тужила тражи да се тужени обавезе на исплату разлике између исплаћене и минималне зараде. Нижестепени судови су одлуку о основаности тужиљиног захтева донели применом одредбе члана 2. став 2. и члана 111. Закона о раду, о праву на минималну зараду која припада свим запосленима без обзира на то ко је њихов послодавац, као законски минимум којим се обезбеђује заштита и задовољавају егзистенцијалне и социјалне потребе. О праву на минималну зараду запослених у јавним службама, на које се примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, изјашњавао се и Уставни суд у поступку по уставној жалби (одлука Уж 8873/2014 од 29.09.2016. године).

Следствено изложеном, по оцени Врховног касационог суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ни ради новог тумачења права, а ни у циљу уједначавања судске праксе – решења другостепеног суда приложена уз ревизију, којима су укинута првостепене пресуде донете у истоветним чињенично-правним споровима, нису потврда неуједначене судске праксе.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. У овом случају вредност предмета спора побијаног дела износи 150.775,57 динара и очигледно је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, меродавне за дозвољеност ревизије у смислу наведене одредбе.

Стога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић